

Les sospites de prevaricació malmeten la imatge del matrimoni format per Carla Bruni i l'ex-president de la República Francesa Nicolas Sarkozy.

Els escàndols amb tocs de glamur elitista no cessen d'afectar el matrimoni Sarkozy-Bruni. De fet són marca de la casa. La *grandeur* institucional que envoltava tradicionalment els ex-presidents de la *Republique* sembla que s'ha esvaït. Perquè les polèmiques que afecten el matrimoni format per l'ex-president i l'ex-model són el pa de quasi cada dia dels mitjans de comunicació francesos.

Aquest setmanari es feu ressò fa uns mesos de l'escàndol que afecta Nicolas Sarkozy, relacionat amb la suposada obtenció de donacions electorals irregulars per part de la dona més rica de França, Liliane Bettencourt. L'acusació sospitava que Sarko –el diminutiu amb el qual és conegut– s'hauria aprofitat de la senilitat de la donant per a obtenir generoses aportacions per a la seva campanya electoral. La història es ramifica amb episodis molt sonats de gelosies entre els membres de la poderosa família, amb lluites entre mare i filla, amb l'aparició d'amants joves de la protagonista nonagenària... Tot un serial morbós que apassiona el públic francès. Val a dir que recentment la justícia ha dictaminat que Sarkozy no haurà de ser jutjat per aquests fets, pels quals va ser imputat el març passat. En efecte, el 6 d'octubre passat els dos magistrats que instrueixen el cas *Bettencourt* decidiren que les proves de la implicació de Sarkozy són "molt dèbils" i que, per tant, no cal asseure'l al banc dels acusats. Tot i així, sí que seran jutjades 10 persones implicades en l'afer i no es pot descartar que l'escàndol per aquest motiu continuï perseguint, si més no a través dels mitjans de comunicació, l'ex-president francès.

Memòries de l'ex. La bona notícia judicial d'aquest octubre per a Sarkozy, que no serà jutjat, va ser compensada negativament per una altra al cap d'uns dies. La que protagonitzà la seva segona ex-dona, Cecilia Attis. Un llibre que ha escrit l'ha posat al centre de la polèmica. A França és la xafarderia *prêt-à-porter* de la tardor 2013. Unes memòries que reflecteixen

Escàndols amb glamur

EL TEMPS

Els escàndols econòmics empaiten Sarkozy i Bruni: el govern del primer va donar subvencions a una web de la model per valor de 410.000 euros, quan el seu cost real s'ha calculat en 4.000 €.

la intimitat compartida amb Sarko durant 20 anys. Una relació que va ser abruptament finalitzada per la mateixa Attis mitjançant un lacònic comunicat, el 2007, quan ja era esposa del president de la República. Quatre mesos més tard, *le petit Napoléon* es casava amb l'ex-model, Carla Bruni, amb qui s'havia embolicat des de molt de temps abans. Les banyes presidencials varen ser dignament contestades per Cecilia, qui va estar mesos i mesos sense apa-

rèixer en públic. Un temps que aprofità per a embolicar-se, al seu torn, amb qui ara és el seu tercer marit. Quan la premsa rosa parisenca es demanava què passava –tot i que era un secret de tothom conegut– amb la primera dama de l'Elisi –"la dona invisible", li deien– ella emeté el breu comunicat de 17 línies anunciant que es divorciava de Sarkozy.

Al cap de sis anys, Cecilia, qui per cert és descendent del compositor

Les altres Bruni

En el passat festival de cine de Cannes, Valeria Bruni presentà *Un château en Italie*, la pel·lícula que ha dirigit, la qual, amb noms canviats, explica la història de la seva família. Tant Valeria com sa mare, Marisa Borini, que s'hi interpreta a si mateixa, es convertiren en estrelles mediterràniques no tant per la qualitat de l'obra com per portar el llinatge que porten. Són mare i germana de Carla, l'esposa de l'ex-president francès Nicolas Sarkozy. El film –el tercer dirigit per Valeria– conta la història d'una família –evidentment inspirada en la dels Bruni– de l'alta societat italiana que, per mor de problemes econòmics i per por dels segrestos de les Brigades Roges, han de vendre el seu castell, residència familiar, el 1975, i anar-se'n a viure a França. Els drames no acaben aquí, el fill –l'únic al·lot entre dues al·lotes– mor víctima de la sida anys més tard. Malgrat ser una mena d'homenatge a la seva família, Valeria no ha considerat oportú dedicar gens de temps de la pel·lícula a la seva famosa germana Carla. Males relacions? Així ho interpretà tota la premsa del *cor* francesa. Val a dir que el 2011 Valeria va participar en una pel·lícula, *Les mains en l'air*, que era una duríssima crítica contra la política immigratòria de l'aleshores cunyat seu i president francès, el marit de Carla. Tot i així, també és cert que les germanes volgueren aparèixer juntes a *Elle*, a la recent edició de l'1 de novembre, amb honors de portada, desmentint qualsevol enfrontament.

EL TEMPS

La germanastra de Carla, Valeria, ha escrit i dirigit un film sobre la seva família, sense, però, que hi aparegui ni un segon l'esposa de Sarkozy, ni tampoc l'ex-president francès.

català Isaac Albéniz i és cosina del ministre espanyol Alberto Ruíz-Gallardón, presenta el seu llibre de memòries titulat *Une envie de vérité* –“Un desig de veritat”–, que des d'abans de l'estiu ha estat promocionant com un gran esdeveniment editorial. I en efecte ho és. No consten, encara, el nombre d'exemplars venuts –va sortir a la venda a principis d'octubre–, però el que està fora de dubte és que l'atenció que ha despertat arreu és enorme. Tota la premsa internacional, tant la del *cor*

com la seriosa, se n'ha fet un ampli ressò. En síntesi, l'obra presenta l'ex-president francès com un home obsessiu amb el poder, a la consecució del qual ho sacrifica tot, inclosa la família,

Una biografia diu que Bruni també va tenir relacions amb Laurent Fabius

com algú que gaudeix de viure entre les aparences, fals, que menteix sense cap penediment, que fa mentir l'esposa –ella– per raó política i d'estat, que té una personalitat impulsiva i ciclotímica, amb atacs de mal geni terribles...

Tot i que la premsa ha intentat saber el parer de l'ex-president o de la seva glamurosa esposa actual, el matrimoni se n'ha guardat com de caure, de comentar res del llibre de memòries de Cecilia.

Els escàndols Bruni. No només és Sarko qui protagonitza escàndols en el glamurós matrimoni. La seva esposa, la bella Carla, n'és especialista. A la primeria de viure al palau de l'Elisi va córrer per la xarxa un vídeo seu en el qual parlava obertament de sexe, cosa que va ser profusament comentada per la premsa del *couché* com si fos un gran escàndol. Potser va sobtar perquè era la primera vegada que es tenia constància del liberalisme sexual d'una “primera dama” en un país on el silenci ha estat la norma respecte a l'agitada vida íntima dels polítics i de les seves dones. Un vídeo, el de Bruni, que, per cert, no se sap com, encara que tothom s'ho va imaginar en el seu moment, va desaparèixer d'Internet.

El que no va desaparèixer fou el llibre *Carla, une vie secrète*, de l'escriptora Bisma Lahouri, el qual retrata a qui aleshores, l'any 2010, era la primera dama francesa com una “devoradora d'homes”, una dona de caràcter gèlid, extremadament ambiciosa, aficionada a conrear les aparences, viciosa del glamur... Si en efecte la bella Carla fos així, s'avindria com un guant de seda al caràcter del seu espòs Nicolas, sempre que sigui cert el que conta la seva segona ex en el llibre abans esmentat.

Un altre llibre amb pretensions escandaloses, titulat *Carla et Sarkozy*, es presenta com “la verdadera història” del matrimoni. S'hi assegura que la bella té una certa fixació pels polítics i que va gaudir d'una apassionada relació amb el socialista Laurent Fabius, actualment ministre d'Afers Estrangers del govern francès. El que més s'ha comentat és que l'autora, Valerie Benaim, manté que aquest *affaire* es va produir escassos mesos abans de casar-se amb Sarkozy, és a dir, quan ja estaven embolicats. Vaja, que la bella

Malgrat haver provat sort a les passarel·les i al cine, on més ha destacat Carla Bruni ha estat en la música.

Carla Bruni

Va néixer al castell que la seva família tenia a Torino, Itàlia, el 23 de desembre de 1967 amb el nom de Carla Bruni-Tedeschi. Pren l'aristocràtic llinatge d'Alberto Bruni-Tedeschi, mort el 1996, però el seu pare biològic fou Maurizio Remmert, un home de negocis brasiler amb el qual sa mare, l'actriu i pianista Marisa Borini, esposa de l'aristòcrata esmentat, va mantenir una relació sentimental. Tot i l'origen extramatrimonial, la filla va ser reconeguda per Bruni-Tedeschi, que li donà el llinatge. Els seus germanastres per part de mare, oficialment germans, varen ser Valeria, directora de cine, i Virginio, mort de sida el 2006. Així mateix, Carla té una germanastra per part del pare natural, Consuelo.

Després de vendre el luxós castell familiar per culpa dels greus problemes econòmics que patien, els Bruni-Tedeschi se n'anaren a viure a França. Malgrat les estretors, que com se sap entre els rics mai no són tan intenses com entre els pobres, Carla pogué estudiar en internats d'ultraluxe a Suïssa i França, per acabar iniciant els estudis d'arquitectura a París.

Però la bella aristòcrata italo-francesa no anava d'estudiar gaire. Deixà ben aviat les aules, a 19 anys, i se centrà a mostrar la seva gran bellesa per les passarel·les de moda. A finals de la dècada dels vuitanta era una model relativa-

ment coneguda que desfilava mostrant roba, entre d'altres, d'Yves Saint Laurent. La moda, però, acaba avorrint la bella Carla. Així doncs, el 1995 inicià una nova carrera, la cinematogràfica, compaginada amb l'altra passió que sent des de nina: la música.

La música ha estat l'activitat professional en què més ha destacat (com a cantant i també com a compositora), no debades alguns dels seus discos es varen vendre molt bé a França, com va ser el cas de *Si j'étais elle*, l'any 2000, del qual s'arribaren a vendre 250.000 còpies, o el gran èxit, al cap de dos anys, de *Quelqu'un m'a dit*, amb més de dos milions de còpies venudes. En el cine no ha tingut tanta sort. Dues pel·lícules menors, el 1995 i 1998, omplien la seva escassa filmografia fins que el 2011 Woody Allen li va oferir un paper en *Midnight in Paris*. El metratge va passar desaperebut, però el fet rellevant de la història és que Allen, en haver conclòs el rodatge, va declarar a la premsa francesa que l'esposa del president "ha estat perfecta" com a actriu; pareixia fina ironia perquè havien transcendit les fortes diferències entre ell i Bruni: en una de les escenes, que consistia a entrar en una botiga, comprar una *baguette* i sortir, sense diàleg, la bella Carla va necessitar 35 preses per a encertar-la, davant la desesperació d'Allen.

'Le petit Napoléon'

A Nicolas Sarkozy la premsa, especialment la més crítica, el coneixia durant els anys del seu mandat presidencial com *le petit Napoléon*. No només, que també, pel seu caràcter autoritari, sinó sobretot, i amb una bona dosi de befa, per la seva escassa estatura. La qual va ser com una mena de secret d'estat quan era president francès. I també una obsessió. A la pàgina web oficial de la presidència s'arribà a dotar Sarko d'una alçada de 170 centímetres, quan totes les fonts l'abaixen cinc centímetres, fins als 165. Ser un home

baix no és res dolent. De fet, un que passa per haver estat un gran polític i era un home baix va ser Mahatma Gandhi, que només arribava a 1,60 metres d'alçada. En un àmbit totalment diferent, Frank Sinatra tampoc era una girafa, 1,70 –tot i que algunes fonts l'abaixen un parell de centímetres–. Ni ho és tampoc Tom Cruise, l'alçada del qual oficialment és 1,72, però que sembla que s'ha *estirat* a la seva web. No, no ser alt no és res dolent, però avui dia en un home amb projecció pública pareix que està mal vist. I quan un baixet resulta que es casa amb una dona alta, aleshores el problema esdevé motiu de potencial escarni públic. A vegades per evitar l'acarnissament del públic morbós basta que la parella del baixet no es posi tacons alts, com

EL TEMPS

La sortida de l'Elisi no va ser, com esperava el matrimoni, la fi de la pressió de la premsa rosa, sinó tot el contrari. L'acusen de dona sense moral, frívola i ambiciosa.

jugaria a dues bandes, per dir-ho d'alguna manera.

Aquests afers romàntics i/o sexuals de Carla –n'hi ha d'altres: amb Mick Jagger, amb el ministre francès de Cultura Luc Ferry, del govern conservador de Jacques Chirac...–, juntament amb els que ha protagonitzat el seu espòs –inclòs l'episodi del divorci de la segona dona– i, sobretot, combinat amb el fet que ara el matrimoni ja no resideix a l'Elisi –abans hi havia una certa prevenció a publicar segons què–, han fet de la parella una diana especialment estimada per la premsa del *cor*

francesa. Bruni és habitualment assenyalada per aquests mitjans com una dona sense cap tipus de moral, frívola, amb massa ambició i una mica –o un molt– curta perquè habitualment fica la pota. Respecte a això darrer, un episodi molt celebrat a les xarxes socials i per la premsa del *cor* i, fins i tot, per articles a la premsa seriosa, va ocórrer quan la bella Carla va declarar a *Vogue*, just fa ara un any, que el feminisme ja no té sentit i que ella ho té molt clar: “En la meva generació no hi ha cap necessitat de ser feminista”. Les crítiques i la befa no tingueren límit.

La Bruni porta molt malament tanta befa. Això, juntament amb el fet que multitud de *paparazzi* li *roben* antes imatges com poden, especialment si és en bikini, la va fer esclatar a finals de l'any passat. Es queixava que l'assetjament no va parar amb la sortida de l'Elisi, com ella pensava que passaria, sinó que, tot al contrari, s'ha incrementat fort ferm des d'aleshores, i que si mentre vivia al palau presidencial “havia de callar”, ara ja no en tenia l'obligació. Per tant, avisava a través d'un portaveu que declarava “la guerra” a la premsa del *cor* francesa: la revista *Close*, que el juny li va encolomar una pròxima maternitat, inexistent, ha estat el primer objectiu judicial de la Bruni.

Però tot això no és res comparat amb els dos escàndols econòmics que tenen com a centre d'atenció l'ex-model. El que ara l'envolta va esclatar el passat estiu i té com a subjecte la fundació privada que la bella Carla posà en marxa per –segons va explicar en el seu moment– “lluitar contra les desigualtats socials i per facilitar l'accés a la cultura i l'educació” dels que menys tenen. Una activitat d'allò més benemèrita si no fos perquè va rebre per posar en marxa la web de la fundació 410.000 euros. I no eren d'una aportació privada, no. Ni tampoc d'una pública qualsevol. Ca barret. Foren doblers públics atorgats per la Presidència de la República Francesa quan qui l'ocupava era el seu espòs, Nicolas Sarkozy. En concret, la web va rebre 330.000 euros el 2011 i 80.000 el 2012. L'estiu passat el Tribunal de Comptes va fer pública aquesta anormalitat. L'escàndol encara cueja a França, on

feia Katie Holmes –1,75–, esposa de Cruise, que sempre anava plana per a aparèixer amb ell en públic. El problema amb el matrimoni format per Carla Bruni, 1,76 d'alçada, i Sarkozy, 1,65, es que no bastava que ella no dugués tacons. 11 centímetres comença a ser molta diferència. Així que, malgrat que Carla procurava sempre anar plana quan havia d'aparèixer en públic devora el seu home, no n'hi havia prou per a dissimular el contrast d'estatures. I com que Sarko volia parèixer més alt fort i no et moguis, aleshores va ser quan va entrar en joc el calçat especial. El que porta tacons més alts del que és normal, a més de portar també alces dins la sabata. No ha estat l'únic que ha utilitzat aquest tipus de calçat. José María Aznar, Silvio Berlusconi, Vladimir Putin,

entre d'altres, n'han lluit. Cap, però, com *le petit Napoléon*. Els altres s'apugen dos o tres centímetres, que en el calçat a posta queden dissimulats dins de la sabata, sense que el tacó a la vista sigui més alt d'allò habitual en les sabates d'home. Però això no bastava per a Sarko. Així que el president de la *Republique* es posava –i posa– entre set i nou centímetres de més, la qual cosa fa impossible dissimular-ho dins la sabata. Per tant, s'ha de fer créixer el tacó que queda a la vista i precisament perquè no hi quedi s'han d'allargar exageradament els calçons. Això li va valer nombroses befes quan era president. Sobretot quan apareixia en públic devora de la seva dona en una posició que deixava a la vista les sabatotes que duia per passar per més alt.

tot allò relacionat amb la bella Bruni i el seu espòs aixeca molt de *morbo*. Tanta com que el diari *Rue89* va voler calibrar el mes passat què costa una web igual o molt semblant a la de l'ex-model, i conclou que amb uns 4.000 euros bastaria per a posar-la en marxa. Un 1% del que el seu home li va donar generosament de les arques públiques de la Presidència.

No és la primera vegada que Carla Bruni es veu immersa en un escàndol econòmic. El gener de 2012 la revista *Marianne* assegurà que la seva fundació privada va rebre irregularment 3,5 milions de dòlars del Fons Mundial de Lluita contra la Sida així com altres subvencions públiques del govern francès, quan encara era president el seu home. La informació va aixecar una gran polseguera a París. La Bruni va contestar amb un comunicat públic negant taxativament haver rebut diners del govern francès. Però no aclarí el bessó del que deia la revista: que els 3,5

milions de dòlars dels Fons Mundial de lluita contra la Sida haurien arribat a la fundació de la bella a través de l'empresari i amic seu i de Sarko, Frédéric Martel, el qual va ser testimoni de les seves noces. El Fons esmentat, que té seu social a Ginebra, Suïssa, es limità a dir, en un comunicat, que tots els diners que es destinaren la campanya de 2010 contra la sida, que és l'objecte de la polèmica, tant per contractar els serveis de les empreses que hi participaren com per pagar els desplaçament de Bruni, que és ambaixadora del Fons, "respectaren les regles i els procediments" interns i que no eren constitutius de cap irregularitat legal.

Cap dels dos escàndols econòmics en què s'ha vist embolicada Bruni ha suposat l'obertura, si més no fins ara, d'actuacions judicials. Ara bé, les dues polèmiques juntament amb la creixent mala imatge pública del matrimoni Sarkozy-Bruni resten molt de potencial, si no tot, al suposat retorn de l'ex-

Els escàndols de la parella faran molt difícil el retorn polític de Sarkozy

president a la primera línia política francesa. D'ençà de la seva sortida de l'Elisi, els entorns de Sarko han especulat amb la possibilitat que volgués tornar a la política en el futur. Si fos ver que en efecte l'ex-president vol tornar, tant d'escàndol no és cap gran aval per a intentar-ho. Més aviat, tot el contrari. Tant ell per l'afer Bettencourt com, de moment, la Bruni pels dos escàndols econòmics ara referits han defugit la justícia, però tot indica que el cost en imatge que ha patit el matrimoni farà molt, molt difícil, si no impossible, el retorn polític de Sarkozy.

Miquel Payeras

Cines Babel Vicente Sancho Tello, 10. - València

Le cochon de Gaza

de Sylvain Estibal

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

Si ets subscriptor d'EL TEMPS : 4,40 € De dilluns a dijous i 6€ cap de setmana. (Cal acompanyar el justificant de pagament)	Si ets lector d'EL TEMPS: 5,60€ de dilluns a dijous excepte vespra de festiu i festius.
--	---

